

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Η ΒΕΝΕΤΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΙ

Τα έγκληματα του «Συμβούλου τών Δέκα». Ο κατάλογος τών μελλεθανάτων. Η μυστική ύπηρεσία τών Δολοφονιών. Ο Κρητικός Μουστάς και η φοβερή μορφή του. Όπου ένας παπός υποβάλλει τις προτάσεις του. Μία άπιστευτη συχευμωδία. Τα φαρμάκια μιας μαγίσσας. ΟΛη ή σκευητή Ένετία του Αίματος και του Τρέμου. Αι άποκαλύψεις ενός μεσαιωνοφίλου.

Α χρονικά του Έλληνορωμαϊκού Μεσαιώνος είναι γεμάτα από μυστήρια, τα όπια ή ιστοριοφιλικά προσπαθούν να ξεκαθαρίσουν. Κ' ή μά κανείς άπ' αούτος τό κατορθώνει, τότε έρχονται στο φώς περίεργα πράγματα, και μία φορά και τριμερά, όπως αυτά που άπελάλυσε στην Παρισινή Ακαδημία τών Γραμμάτων, ο Γάλλος Μεσαιωνολόγος Λασοτί. Πρόκειται για τό δηλητήριο, που χρησιμοποιείσεν στον Ίων αιώνα ή Ένετική Δημοκρατία, στις διπλωματικές της σχέσεις με την Ερώση και την Ανατολή, για να βγάη από τή μέση ισχυρούς αντίπαλους της ή άλλα ανεπιθύμητα πρόσωπα.

Η Ένετική Κυβέρνησις διατηρούσε όλοκληρη ύπηρεσία δολοφόνων, με αρχηγός έναν Έβραο, τών Σουλιανών Σίνες, και τους αδελφούς του. Αίτοι εφαρμόζονταν πρόσωπα ανώτερης τάξεως: Μεριστάνες, πρόσβεις, ναυάρχους κ.λπ. και είχαν όρισμένη ταρίφα για κάθε θάνατο, από 25.000 δουκάτα και έπάνω! Υπήρχε όμως και άλλη σπείρα φαρμακευτών, με αρχηγό τό Ναπολιτάνο Άμυζο, για πρόσωπα νεωτερόντα, και φυσικά με...ζαλιώτερες τιμές!

Ο Γάλλος Μεσαιωνολόγος ανέκλιψε και κατάλογο προσοικαζιτών, καταδικασμένων τής θάνατον από τό φροβερό Συμβούλιο τών Δέκα. Στόν κατάλογο αυτόν τού θανάτου άναγράφονται δύο βασιλείς τής Γαλλίας: Κάρολος ο Η' και Λουδοβίκος ο ΙΒ', δύο αυτοκράτορες, ο Σιγισμόνδος και ο Μαξιμιλιανός ο Α', δύο άπολύθειν τό όνομά του άρχισπάσιον, μαρζοσίον, δοκάν και άλλον έγγενών της Ερώσης. Καταδικασμένοι έπίσης εις έξόντωσιν είναι μεριστοί πρόσβεις της Ερώσης, μεγάλοι διεργινείς στην Ανατολή κ.λπ. Σ' ένα έπιστεμικό έργονου πάλιν διατάσσεται ο θάνατος τού κόμητος Γουάνη Πολίτου, «δι' οουδηήποτε τρόπον και άντι πάσης θουσίας».

Στόν ίδιο κατάλογο φέρονται καταδικασμένοι να δολοφονηθούν, δικαιοί μετ' άδίκων, τιλώνηι μετ' όσημων, πολυήρωον φανόλοιο, άρηθρήσοιο, κωπόλοιο, τειρατά, καθώς και γιατροί, φιλόσοφοι, συγγοραφείς, ζουγοράφοι. Μία ίσοπέθεσις, δηλαδή, έτελέσθη...δημοκρατική...

***

Μέσα στις περίεργες μορφές δολοφόνων, που άναγράφει ο Γάλλος Μεσαιωνολόγος, ξεχωρίζει ή μυστηριώδης φουσιγνωμία τού Μιχελέτου Μονιάτου, που ήταν Κρητικός, ο άλλιος. Όταν, κατά τό 1415, άλλιο έπτολοδοχοί της Βενετίας άπέτειναν να έξαστοπειλύν στον Άδη τόν αυτοκράτορα της Ογγαρίας Σιγισμόνδο, έκανε την πρώτη τόν εμψάνα μιστοία στο Συμβούλιο τών Δέκα ο Μονιάτος και υπέβαλε τις προτάσεις του. Το Συμβούλιο σενεσεφθη και έβγαλε, στις 24 Μάιοι 1419, την απόφασί του. Σ' αυτή γράφονται και τό εξής:

«Οι κυβερνήται ήμών και πάντες οι έντιμοί άνθρωποι γνωρίζουν καλώς τας έχθρικάς διαθέσεις τού βασιλέως της Ογγαρίας, μη παύοντος να ταραχτή τας επαρχίας τού ύμετέρου Κράτους. Τούτου έννεκα εινε όχι μόνον καλόν, αλλά και άναγκαίον να μετέλθομεν όλα τα μέσα αμύνης κατά τών έπιχειρήσεων του.»

Με την άνωτέρω δικαιολογία, φάινεται, τό Συμβούλιο τών Δέκα, νοιώδοντας πώ ελαφρομένη τη σνευδήσει του, δέχεται τις προτάσεις τού Κρητικού τυχοδιωχτή και τού βγάει τό σχετικό διαβατήριον. Ο Μιχελέτος Μονιάτος προσφέρεται «υπευθύνως και με κινδύνον της ζωής του άκόμη, να προσπαθήσει να φουσειώ τόν Σιγισμόνδο διά πάντων τών τρόπων». Αν πετύχει, ο Μονιάτος θα άναμειφή με χρίσμα στην Κρήτη, αξίας 1000 δουκάτων. Αν όμως σκοτώσθι στη δολοφονική του αυτή έπιχείρησι, πάλιν γυρίσει στις Ένετικές επαρχίες, αλλά, έννοείται, αφού καταθώσει τό φόνον τού Σιγισμόνδου, θα πάρη ή γυναίκα του ποσόν πενταχίλιο, δηλαδή 5000 χρυσά δουκάτα και τό παιδιό του εβ' άναταραφούν από της Γαλινηνάτης Ένετικής Δημοκρατίας, ίσως για να γίνοναι και αίτοι δολοφόνιοι και επίσης τό σοί βασιλείου, όπως λέει και ή παροιμία.

Καθώς βέβητες, τό συμβόλιον αυτό της πολιτικής δολοφονίας ήταν καθαρό. Ξεφάνη όμως ο Μονιάτος υποβάλλει στο Συμβούλιο τών Δέκα ένα ερώτημα:

- Και τό δηλητήριο; Ποιός θα μου τό βρή;
-Μόνος σου... Διολή σου δουλειά, τού άπαντιόν.
-Α, δέν μπορώ... Δέν μου εινε εικόλο... Να μου τό δώσετε από την άπθρησι σας.

Άλλά στην άπθρησι τού Συμβουλίου δέν ύπήρχε παιά δηλητήριο. Άλλες δολοφονίες τό εχαν έξαντήσοιο.

Τό διαβατήριον τού Μονιάτου παρατείνεται έτσι ένα μήνα ακόμα και έπειτα άλλον, και οι μήνες περνούν χωρίς άποτέλεσμα. Οι σύμβου-

λοι έβλεπαν τούς κινδύνους της Δημοκρατίας ν' αυζάνοναι, όταν έξαμνα παρουσιάζετα ένας παπάς και υποβάλλει προτάσεις να έξοντώσι αυτούς τόν έπιφοβο αυτοκράτορα. Έλεγε ότι ήταν τοιμήρος να άποκασίνοιντο.

-Τό τόσο θα μου διεκονήθη τό έργον, ειπε. Θα κατορθώσω, ετζολώτερο από κάθε άλλον, να πληρώσω τόν Σιγισμόνδο. Θέλω όμως να πληρωθώ καλά...

-Πόσα θέλεις, αιδεσιώτατε; τόν ερώτα ο πρόεδρος τού Συμβουλίου.

-Δύο χιλιάδες χρυσά δουκάτα για προκαταβολή και άν πετύχο, θέλω σύνταξι ίσοβίως, από 2000 δουκάτα τό χρόνο.

-Δεχτείς ή προτάσεις σου, τού άπαντά ο πρόεδρος.

Ο παπάς—Βισέντης Μόρτσια, τ' όνομά του—έπέσωσε τα διοχλια δουκάτα, έφυγε από τη Βενετία και δέν ξαναφάνηκε πάλι... Ο μισητός αυτοκράτορας της Ογγαρίας έξακολούθησε να ζή. Και κανείς ποτέ δέν έμεινε άν ο Μόρτσια σοτώθηκε από την Ογγαροέξελι άντακασοκεία ή άν, άπολύστατα, είχε παύσει τόν...παπά στούς Δέκα Ένετούς συμβούλους...

Ο Μιχελέτος Μονιάτος ξαναπαρουσιάζετα τότε στο Συμβούλιο και λέει ότι βρήκε τό δηλητήριο που τό χρειαζόνταν. Άνοίγει ένα κουτί και δείχνει μια μυστηριώδη κατινοειδή σπώνη κι ένα κουτάλι με νερό. Με αυτά, ισχυρίζοι ότι θα κατορθώνι φάινεται. Το Συμβούλιο, δισταπο τώρα, τού ειπε να γάνη μία δοκιμή μιστοία τού.

-Σέ ποιόν; ρωτάει ο Μονιάτος.

-Θά σου φέρομεν άνθρωπο έμει. Έχομε δούλους, έχομε κωπόλοιο... Τί σε μέλλει;

Ο Μονιάτος ζαλιέται. Άπαντά ότι για να γίνη τό πείραμα, πρέπει να εινε μιστοία και ο εφαρμακοτεχνίτης, που έβρισκε τη σπώνη. Αύτό έβλεπε από τη Βενετία και όσπου να γάρη, πενοόσε ο παπός και ο έπιφοβος αυτοκράτορας έξακολούθησε να ζή και να...βασιλεύη.

Στό μεταξύ όμως οι Δέκα Σύμβουλοι άρχισαν να φουθενά ότι ή υπόθεσις αυτή θα γίνη γνωστή, θα διαδοθή στην Ερώση και θα ζημωθή ή υπόληψη και τα συμφέροντα της Δημοκρατίας. Άκυρώνον λοιπόν άπότομο τό συμβόλιό τους με τόν Μονιάτος, τόν διοχώνον από τη Βενετία και τού άπαγορεύον να ξανακίτηση σ' αυτήν τό πόδι του.

***

Έν τούτοις, όσο κι αν ήταν αξιος περιφρονήσεως ο Μονιάτος, όσο επαινήσινο κι αν ήταν ή γενική του αναιδεία, ο άνθρωπος αυτός φανότανε στη Δημοκρατία άπαράιτητος για την εκληρωση τών σχεδίων της.

Στό μεταξύ ο Σιγισμόνδος πέθανε από φυσικό θάνατο. Η Δημοκρατία άλλάχτηκε από έναν εχθρό της, ξεφύτρωσε όμως στη θέση του άλλος: Ο Δούξ—δηλαδή ο Ήγεμόν—τού Μιλάνου Βισόντινις, που έμπαροραφούσε πολλά έναντιον της Βενετίας... Το Συμβούλιο τών Δέκα σκέφθηκε τότε τόν Μονιάτος. Τού έστειλε στα 1431 διαβατήρια για γάρη και ύστερα από λίγον καιρό ο επαγγελματίας δολοφόνος ήταν μιστοία στο Συμβούλιο, και με ενφροδία εξέθετε τόν τρόπο της ενεργείας του: Αύτή τη φορά δέν θα ενεργούσε αυτός ο ίδιος, άλλ' ένας άνθρωπός του έμιστος, για την άρχιερα έξαδέλφου του, Τρανίνου Μονιάτος όνομαζόμενος.

-Τό δηλητήριο όμως θα μου τό προμηθήσοι τό έξοχότατο Συμβούλιό σας; ειπε. Θα μου τό δώσετε σεις κι εγώ αναλαίβω να τό στείλω στον έξαδέλφο μου.

Τό Συμβούλιο τών Δέκα θέλησε, πριν ενεργήσοι, να βεβαιωθή για τις πιθανότητες της έπιτυχίας και για τη δραμοτικότητα τού δηλητηρίου, με τό όποιον θα έδολοφονείτο ο Ήγεμόν τού Μιλάνου. Έδωσε λοιπόν 20 δουκάτα στον Μιχελέτο, να πάη στο Μιλάνο, να σνενονηθή για τελευταία φορά με τόν Τρανίνο και συγχρόνος διάταξε να φάλλον τις εφαρμακοτεχνίτες τών γραφείων, μήπως βρεθίη κανένα δηλητήριο. Πράγματι, σ' ένα κιβώτιο βρέθηκε ένα κουτάλι με ένα κίτρινο έργο και ένα σνερένιο κουτί με μία άπρησι σπώνη.

-Άς δοκιμάσομε πρώτα σε δύο χορούς, προτεινε ο πρόεδρος. Και διατάζει τούς κλητήρες να φέροναι τα ζητούμενα ζώα... Ύστερα από λίγη ώρα, ολόκληρο τό Συμβούλιο, με την τριβάνο του, έστεκα και κίτταζαν τα δύο μεγάλα γουφοίνα, που εχαν φάει, άνακατεμένα με τροφές, τα μυστηριώδη φάρμακα, και περιέμναν να τα ιδούν να κλονίζονται, να σπαράζοναι και να ψουφούν... Η ώρα όμως περνούσαν, τα γουφοίνα, περοένα κάτω, έγιναναι μακαρίως την τροφή τους και δέν έφαινοντο να θέλουν να εναρστήσουν τούς δέκα τρεφόνφορους συμβούλους... Και την άλλη μέρα βεβαιώθηκαν πειά ότι ουτε τό κίτρινο έργο, ουτε ή μυστηριώδης σπώνη, ήταν δηλητήρια.

-Φοβερό πράγμα, ειπε ο πρόεδρος με άπελασία. Μία ολόκληρη Δημοκρατία και να μη μπορέη να βρή λίγο δηλητήριο!...

—“Άς τὸ βῆθ ὁ Ἰδιὸς ὁ Μονάτσος, εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς συμβούλους. Διὰ τὸ δουλεῖν, ἀφοῦ μάλιστα θὰ καλοῦληρωθῇ...” Ἄς πάει στὴ Βενετία, ὅπου ἵπάρχουν ὀνομαστὸν φαρμακοπώλια.

Τὸ συνέστησαν αὐτὸ μὲ γράμμα τοὺς τὸν Μονάτσο, ὁ ὁποῖος ταξίδεψε στὴ Βενετία, ἐπισκέπτεται τὸν περίφημον βοτανολόγην Νικόλαον Νιέβο, τοῦ ζήτη ἐφαρμάκων κατὰλληλὸν καὶ βοδὶν, ἀλλ’ ὁ Νιέβο τὸν καταγγέλλει στὴν ἀστυνομία τῆς πόλεως καὶ ὁ Κομητὸς ἐγκληματίας ἀναγκάζεται νὰ φύγῃ νύχτᾳ ἀπὸ τὴν πόλιν, γὰρ νὰ μὴ τὸν συλλάβουν τὰ ὄργανα τῆς ἀσφαλείας τοῦ Δουκῆ τῆς Βενετίας.

Πέρασε λίγος καιρὸς ἀκόμα καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν Μονάτσο, ὁ Μιχαήλτος Μονάτσος κεραισιάζεται στὸ Συμβούλιον καὶ ἀναγγέλλει ὅτι ἀνακάλυψε τὸν ἐφευρέτη κωδὸς δηλητηριώδους συνθέσεως κεραινοβόλου διατηρητῆρος.

—Αὐτὴ τὴ φαρμὰ σὸφίκανε τὰ φέμματα ! λέει.

Νέες λοιπὸν ἐλπίδες στοὺς Συμβούλους τῆς Δημοκρατίας, οἱ ὁποῖοι ἐκρίναν ἄνεως τὸν Μονάτσο σὲ μὴ μακρινὴ συνουσία τῆς Βενετίας, ἀπὸ τὴν ὁποία τὸν ἀπαγόρευσαν νὰ βῆθ, χωρὶς τὴν ῥητὴν ἄδεια τοῦ Συμβουλίου... Ἐξώ ἀπὸ τὸν Μιλάνον Βισκόντις—γὰρ τὸν ὅπου ἴσαν προσημασμένον τὸν δηλητηριώδη—πεθαίνει καὶ αὐτὸς ἀπὸ κλητικὸν διστάχημα καὶ ὁ Μονάτσος χρίεται πάλιν βασιλεὺς.

—Ἀφίστε τὸν ἐλευθέρου, νὰ πάη τὸ διάβολο, διατάζει ὁ πρόεδρος τῶν Δέκα, καὶ ἄς μὴ ξαναφανῇ πάλιν μπροστὰ μᾶς !..

Καὶ ἡ ἱστορία τοῦ Κομητῆ...ἐπιχειρημάτων δολοφονιῶν τελειώνει ἐδῶ. Ὅχι ὅμως καὶ ἡ ἱστορία τῶν Ἑνετικῶν δηλητηριάσεων. Ὁ Γιάβος Μεσσηνοδότης ἐδημοσίευσεν ὀνόματι ἐκείνου, στίς ὁποῖες ἀναφέρονται μὲ εἰδικὸς ὄρον συνθέσεως δηλητηρίων καὶ σημειώνεται πῶς, π.χ. ὁ δεινὸς ἔντιμος ποιητὴς ἐκρότησε τοῦτο ἢ ἐκείνο τὸ δηλητήριον. Χαρακτηριστικὸν εἶνε τὸ ἀκόλουθον ἀπόσπασμα ἀπὸ μὴ ἀπόφασι τοῦ «Ἐκλαμπερῶτον Συμβουλίου» :

«Ἀπεφασίσασμεν, λοιπὸν, ὅπως δοκιμασθῆ τὸ δηλητήριον τοῦτο ἐφ’ ἑνὸς τῶν δεσποτῶν μας, καταδικασμένου εἰς τὴν ἐσχάτην τὸν ποινῶν, ἕνεκα κλοπῆς. Ἄν ἐπιτύχῃ τὸ πείραγμα, ἢ περὶ τῆς ὀνόματι καὶ λόγος συνθέσεως θέλει ἐγγχειρισθῆ εἰς τὸ εἰρημένον πρόσωπον, ὅπως ἐκτελέσει ὅ, τι μὲς ὑπεσχεθῆ».

Τὸ ἐφρονισμὸν καὶ ἀξιότιμον πρόσωπον — πῶς ἀναφέρεται στὴν ἀπόφασιν — δὲν ἴηλε νὰ ἐνοχοποιηθῆ, ἐνεργώντας αὐτοπροσώπως. Γι’ αὐτὸ ζήτησε καὶ βοήθῃ, ὁ ὁποῖος ἐνᾷ ἐνεργήσῃ τὰ δεινὰ, στὸ σπίτι τοῦ ἀρχαίου Φραγκίσκου Σφόδρα, ἐχθρὸν τοῦ τῆς Δημοκρατίας, καταδικασμένου σὲ θάνατον σὲ μυστικὴν συνεδρίασιν τοῦ Συμβουλίου. Ἀλλὰ κατόπιν παρεμβαίνουν ἄλλα πρόσωπα, ζητούντες νὰ προσημασθῶν στὴν ἐκτέλεσιν τῆς δολοφονίας. Ἀνάμεσα σ’ αὐτοὺς διακρίνεται ἕνας ἔμπροσθεν καὶ τραπεζιτῆς Κόττας ὀνόματι καὶ ἕνας ἐγγενὴς, πῶς δὲν ἴηλε νὰ γίνῃ γνωστὸ τ’ ὄνομα τῶν.

Φαίνεται ὅμως ὅτι τὶς τέτοιες διαθέσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Βενετίας, γὰρ τὸ φαρμάκιον τῶν ἐχθρῶν τῆς, τὶς εἶχαν μᾶλλον πολλοὶ, γιὰτὶ ἄρχισαν νὰ μαζεύονται στὴ Βενετία διάφορα τεχνολογῆς, μάγος, γόητες, μαγισσάντες, οἱ ὁποῖοι ὑπέβαλλαν προτάσεις νὰ θανατωθῶν μετὰ τῆς ἐφευρέσεως δηλητηρία, ὅπου ὁ ἴηλε τὸ Συμβούλιον.

Μία νύχτᾳ παρουσιάστηκε στὸ Συμβούλιον ἕνας καλόγηρος ἀπὸ τὴν Ραγούζα, Φραγκισκανὸς, ὁ ὁποῖος ἐπρότεινε ν’ ἀναλῆθ αὐτὸς, μοναχικῶς, τὴν δηλητηρίασιν τῶν ἐχθρῶν τοῦ Κράτους. Ζήτησε 1500 δουκάτα, ἐκτὶ γὰρ ψυχὴ πῶς θὰ ἔστανε στὴ χώρα τῆς ἀνατολικῆς. Τότε, στίς 14 Δεκεμβρίου 1513, στὸ μέγαρον τοῦ Δόγη, συνήλθε ἑταίρη συνεδρίασιν ἀπὸ ὄλους τοὺς ἀνωτέρους λειτουργοὺς καὶ μετὰ τῆς Δημοκρατίας. Ὁ Λαοτὶ ἀνεζήτησε τὰ πρακτικὰ τῆς φοβερῆς αὐτῆς συνεδρίασεως. Ἔχουν τὸν τίτλον «Ἀπόκριφα μυστικώτατα», καὶ ἀναφέρουν ὅτι πρῶτα ὁρμήσθηκαν μὲ ἐπισκευήματα ὅλα τὰ μέλη τῆς δὲν θὰ φανερώσων σὲ κανένα ποτε, τίποτα ἀπὸ ὅσα θὰ ἐλεθῶν ἢ θὰ φημισθῶν, καὶ ἀκόμη ὅτι καὶ αὐτοὶ ὁ παριστάμενοι δὲν θὰ τὸν τίποτα ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, ἢ προφορικῶς ἢ ἐγγράφως, ἢ μὲ σημεῖον, ἀπὸ τὴν ἀποθῆκα.

Ἡ «σοβαρὴ» αὐτὴ συνέλευσις ἀνοίξε τὶς πρῶτασις τοῦ Φραγκισκανοῦ καλόγηρον, τὶς ψήφισε καὶ ἀκόμα ἐνέχον τὸν κατάλογον 137 πρῶς γεγραμμένων. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ καλόγηρος ἔξετέλεσε μ’ ἐπιτυχίαν τὸ ἔργο τὸ δεινὸν, γιὰτὶ ἵπάρχουν πολλὰς ἀποδείξεις πληρωμῆς μὲ τὴν ἵπνογραφὴν τὸν, μὲ διάφορες χρονολογίας.

Ἀπὸ μερικῶν ἄλλων ἐνδείξεων φαίνεται ὅτι ὁ καταχθόνιος Φραγκισκανὸς ἐπιφρονεῖτο τὴν δηλητηρία ἀπὸ μὴ γυναῖκα, Τορᾶνα ὀνομασμένην, πῶς εἶχε στὴ Νεάπολιν τὸν ἄνδρα τῆς. Ἡ μέγαρον αὐτὴ εἶνε ἀναμαρτυρητὸν στὴ Μεσσηνοδότη ἐγκληματολογία. Εἶχε γινῶσι ὄλων τῶν δηλητηρίων τῆς ἐποχῆς τῆς καὶ μάλιστα εἶχε ἐπινοήσει καὶ ἕνα διὰ τῆς : «Ἰδωρ τῆς Τορᾶνας». Μὲ τὸ φαρμάκιον αὐτὸ δεπράχθησαν στὴ Νεάπολιν συγγερότατα κεραινήματα. Ὅταν πέθανε ἡ Τορᾶνα, τῆς διεδόθη τὸ μυστικὸν τῆς ἄλλῃ φοβερῇ φαρμακευτικῇ, ἢ Σκόλια, ἢ ὁποῖα κατόρθωσε νὰ πείσῃ 130 γυναῖκες τῆς Νεαπολιτάνικης κοινωνίας ν’ ἀπαλλαγῶν ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τὸν μὲ τὸ «Ἰδωρ τῆς Τορᾶνας».

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑἶΣΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἡ γυναῖκα εἶνε τὸ πῶ γλυκὸ δῶρο, ἀπ’ ὅλα ὅσα ἔχει προσφέρει ὁ Θεὸς στὸν ἄνθρωπον. Ὅποιος κακολογεῖ τὴν γυναῖκα, ἀσεβεῖ πρὸς τὸν Θεόν. Ἀὐγ. Γενυγιάρ

Ἡ γυναῖκα κλαίει ἀπὸ τὸ ἕνα μάτι καὶ γελᾷ ἀπὸ τ’ ἄλλο. Ἰταλικὴ Παροιμία

Ἡ γυναῖκα καὶ ὁ λαχνοκόμος θέλουν ἕναν μόνον γυριόν. Τσοκμανικὴ

Ὅποιος δέσνει τὴν γυναῖκα του, μοιάζει μ’ ἐκείνον πῶς χτυπᾷ ἕνα σακκὶ ἀλευρῆ. Ὅποιος ἀπ’ τὸ σακκὶ φεύγει ἢ ἀχνη, εἶται καὶ ἀπ’ τὴν γυναῖκα φεύγει μὲ τὸ ἔξυλον ὅ,τι καλὸ ἔχει. Γαλιτικὴ

Ὁ σύζυγος πῶς ἐγκωμιάζει μπροστὰ στὸν κόσμο τὴν γυναῖκα του, εἶνε ἕνας ἀνόητος. Δανικὴ

Ἡ καλὴς γυναῖκες δὲν ἔχουν οὔτε αἰτιά, οὔτε μάτια. Τσοκμανικὴ

Γιὰ νᾶνα κεραινε πάντα ἡσυχῶς μὲ τὴν γυναῖκα του, πρέπει νὰ τὴν μεταχειρίζεται ὅπως καὶ τὸ αἶγόν, μὲ τὸ ὅποιο ἀνθρώπος τὴν σοφία του. Νὰ τὴν χτυπᾷ, δηλαδή, κατ’ ἄγνοιαν. Ἰσπανικὴ

Ὅπως ρίχνουμε πέτρας μόνον στὰ κατάρφωτα ἀπὸ καρποὺς δένδρων, εἶται κακολόγησι καὶ τὶς γυναῖκες ἐκείνες πῶς λιπαροῦσατε. Ἄδελφος Αἰζάο

Τὸ ὠραιότερον μέρος τῆς ζωῆς εἶνε ἀγνωστο στὸν ἄνδρα ἐκείνον, πῶς δὲν ἰσχύει μὲ πάθος. Σταντάν

Ἀπ’ ὅλα τὰ σοβαρὰ πράγματα, ὁ γάμος εἶνε τὸ ἀστεϊότερον. Μπωμαρσαί

Κι’ ἡ πῶ τιμᾷ γυναῖκα ἔχει χιλίες φορές τοὺλάχιστον ἀπατήσει τὸν ἄνδρα τῆς μὲ τὴ φαντασίαν τῆς. Ντοριά

Τὰ δάκρυα τοῦ ἔρωτος ἀξίζουν περισσότερο ἀπ’ τὰ γέλια του. Γαλιτικὴ Παροιμία

Ὅποιος πᾶνει τὸ χέλι ἀπ’ τὴν οὐρὰ καὶ τὴν γυναῖκα ἀπ’ τὰ λόγια τῆς, πρέπει νὰ ἔξω ὅτι ἀπόλυτος τίποτε δὲν πᾶνει. Ἰσπανικὴ

Ἡ γυναῖκες εἶνε ἄγριες στὴν ἐκκλησία, ἄγγελοι στὸ δρόμο, διάβολοι στὸ σπίτι, κοκκοβῶντες στὸ παράθυρον καὶ κίστες στὴν πόρταν. Καταλανικὴ

Εἶνε εὐκολότερον νὰ στασιασθῆ κεραινε τὸν ἥλιον, παρὰ νὰ δεμισθῆ τὴν καρδιά μᾶς γυναῖκα. Λοπέ ντε Βέγα

Ἀπ’ ὅλα τὰ πῶ τὸ χειρότερον εἶνε ὁ ἔρωτος. Προσβάλλει συγγερότα τὸ κεφάλιν, τὴν καρδιά καὶ τὸ σῶμα. Ε. Σὺν

—Τὶ εἶνε πῶ ἐλαφρὸ ἀπ’ τὸ φύλλον ; —Τὸ φτερό. —Κι’ ἐλαφρότερον ἀπ’ τὸ φτερό ; —Ὁ ζέφυρος. —Κι’ ἐλαφρότερον ἀπ’ τὸν ζέφυρον ; —Ἡ γυναῖκα. —Κι’ ἐλαφρότερον ἀπ’ τὴν γυναῖκα ; —Τίποτε !.. Βολταίρος

Ὁ ἔρωτος εἶνε νόσος καὶ φάρμακον. Ἄλλοτε καθιστᾷ τοὺς ἄνδρας ἀσθενεῖς, καὶ ἄλλοτε τοὺς ἀσθενεῖς...γιγίεις ! Ἄδ. Κορᾶν

Ὅπως οἱ ἄνδρες ἐνδιαφέρονται γὰρ τὴν ὀμορφίαν τῆς γυναῖκα, εἶται καὶ ἡ γυναῖκες ἐνδιαφέρονται γὰρ τὴν ἐκμεθῆτα τῶν ἄνδρων. Γαλιτικὴ Παροιμία

Ὁ ἔρωτος εἶνε καθὼς τὸ ἀναμμένο δαυλὶ. Ὅσο περισσότερο τὸν κεραινε κεραινε, τόσο περισσότερο ἀνάβει. Γαλιτικὴ Παροιμία

Καλύτερον νὰ νικηθῆς σὲ δέκα μάχες, παρὰ σ’ ἕναν ἔρωτοπῶλεμον !.. Ἐμῆορ Βένης

